

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 178

1 Ἀπριλίου 2006

Ἄνθος εὐθύνης

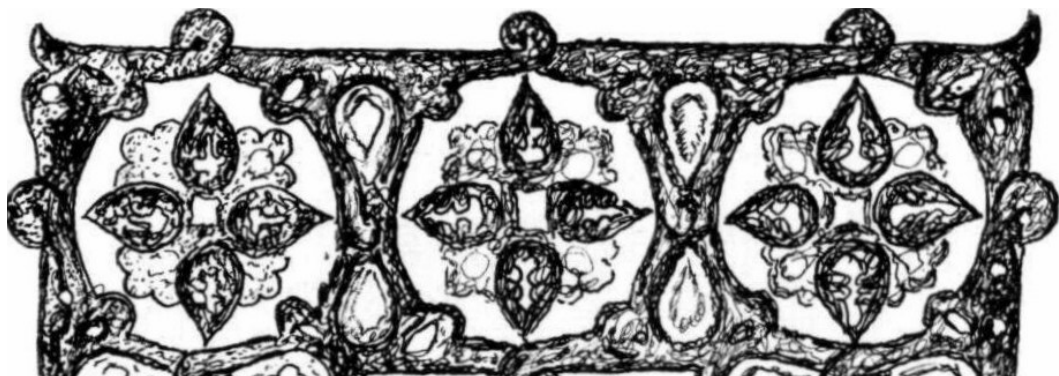
Κάποιοι, φορεῖς τοῦ μένους κατά τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἰσχυρίζονται, παθιασμένα, ὅτι σιούς κόλπους Της καταδυναστεύεται ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότητα καί καταλύεται, βάνουσα, ἡ ἐλευθερία της. Ἡ πολεμική αὐτή ἰαχή δέ δικαιώνεται ἀπό τήν ἱστορία καί ἀπό τήν καθολική, Ὁρθόδοξη ἐμπειρία. Μένει καί σέρνεται στήν καθημερινότητα ὡς δεῖγμα ἀτελέσφορης ἐνασχόλησης μέ τά ὑπαρξιακά προβλήματα καί ὡς παράγωγο παγιωμένης ἐχθρότητας κατά τῶν ἐμπειριῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.

Η ἐλευθερία, μέσα στήν Ἐκκλησία, δέν εἶναι οὔτε ἀσύδοτη περιπλάνηση καί ἀποπλάνηση στό θαμπό ὄνειρο ἢ στήν ἐπιθυμία τῆς στιγμῆς, οὔτε βηματισμός «ὑπό χειραγώγηση» καί «ὑπό ἔλεγχο» στό γήπεδο τοῦ βίου. Πέρα ἀπό ὅλα αὐτά, τά νόθα καί ὑποπτα κατασκευάσματα, πού διεκδικοῦν σφραγίδα γνησιότητας καί προβολή ἀποκλειστικότητας στό παζάρι τῶν σύγχρονων «ὑπό ἀμφισβήτηση» ἀξιῶν, ἡ ἐλευθερία, μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία

μας, ἐκφράζεται καί βιώνεται ὡς τό ἄνθος τῆς συνειδητοποιημένης εὐθύνης μας. Ἡ πραγματικότητα αὐτή ἀναδύεται, ζωντανή καί δυναμική, μέσα ἀπό τὰ Θεόπνευστα κείμενα τῆς Καινῆς μας Διαθήκης. Καί ἰχνογραφεῖται, σέ πολλαπλά πλάνα, καθὼς πλησιάζουμε, ἐρευνητικά, τὴν ἐμπειρία τῶν ἁγίων μας καί βυθιζόμαστε στό στοχασμό τῶν φωτισμένων Πατέρων μας.

Σταματῶ, μέ συγκίνηση καί δέος, σέ μιά ἀναγραφή τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν, τοῦ Παύλου. Ἀπευθύνεται στήν Ἐκκλησία τῶν Θεσσαλονικέων. Καί τοὺς δίνει τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς νέας, «ἐν Χριστῷ» κλήσης. «Ἐρωτῶμεν ὑμᾶς καί παρακαλοῦμεν (σᾶς παρακαλοῦμε καί σᾶς προτρέπουμε)... τό πῶς δεῖ ἡμᾶς περιπατεῖν καί ἀρέσκειν Θεῷ, ἵνα περισσεύετε μᾶλλον» (ἀφοῦ σᾶς διδάξαμε, πῶς πρέπει νά περπατᾶτε στό μονοπάτι τῆς ζωῆς σας, νά προοδεύετε ὁλοένα καί περισσότερο) (Α΄ Θεσσ. δ΄ 1). Καί, προσδιορίζοντας στή συνέχεια, μέ περισσὴ σαφήνεια, αὐτὴ τὴ σταδιακὴ πρόοδος τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, σημειώνει, μέ χτυπητὲς λέξεις: «εἰδέναι ἕκαστον ὑμῶν τό ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καί τιμῇ» (στ. 2). Νά γνωρίζει ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς, νά συγκρατεῖ τό «σκεῦος του», δηλαδή νά κυριαρχεῖ στήν ὑπαρξή του καί νά τὴ διατηρεῖ στήν κατάστασιν τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς ἐντιμότητος.

Η ἀποστολικὴ αὐτὴ φράση, ἐνδεικτικὴ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ πρὸς τὴν καθεμίᾳ ἀνθρώπινῃ ὑπαρξιν καί καθοριστικὴ τῆς μορφῆς καί τῆς ποιότητος τῆς ἐλευθερίας, δέν ἀφήνει περιθώρια γιὰ παρανοήσεις καί γιὰ ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴ μοναδική, τὴν ἡγεμονικὴ λεωφόρο τῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἀπόλυτη εὐθύνη ἀνήκει στὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο. Σέ μᾶς, πού χαράσσουμε, ἐλεύθερα καί ὑπεύθυνα, τό δρομολόγιο τῆς ζωῆς μας καί γράφουμε τὴ μιά καί μοναδική μας ἱστορία. Ἐμεῖς ἐπιλέγουμε τὸν ἁγιασμό καί καταξιώνουμε, μέ τὴν ἐπιλογὴ μας καί μέ τὸν ἀγῶνα μας, τό ἀτίμητο «σκεῦος» μας. Ἐμεῖς προκρίνουμε τὴν ἀσυδοσία ἢ τὴν καθυπόταξιν στὰ σχήματα τοῦ κόσμου καί περνοῦμε στήν ψυχὴ μας τίς ἀλυσίδες τῆς αἰχμαλωσίας. Ὁ Θεός, ὁ σπλαχνικὸς Πατέρας, δέν ἀκυρώνει τὴν ἐλευθερίαν μας. Χαίρεται τίς σωστὲς μας ἐπιλογές. Καί πονάει γιὰ τὰ ἀπερίσκεπτα στραβοπατήματά μας στὶς κακοτοπιὲς τῆς ἐγκόσμιας κούρσας μας.



Οι μαύρες τρύπες

Θεόκλητος Κουμαριανός (γ)

Αλυσίδα ατέρμονη οι κομπίνες και οι στρεβλώσεις στην έκκλησιαστική έκδικαση των σοβαρότατων παραπτώματων του Μητροπολίτη Θεόκλητου Κουμαριανού. Όστόσο, δεν ξέρει κανείς σε ποιόν νά τίς χρεώσει. Στόν υπόλογο Μητροπολίτη; Στόν ανακριτή, πού δεν όλοκλήρωσε, μέ εύσυνειδησία, τό χρέος του; Ή στόν Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, πού, προφανέστατα, σχεδίασε και επέβαλε τήν είκονική διεξαγωγή τής ανακριτικής διαδικασίας και τήν (παρά συνείδηση και παρά τή δικονομία, πού θεσμοθετούν οι Ίεροί Κανόνες) απόσβεση των ένοχών του προεξάρχοντος τής άρχιεπισκοπικής καμαρίλας του;

Συνεχίζοντας τήν άποκαλυπτική διερεύνηση τής «σικέ» ανάκρισης και τής δίκης «μαϊμού», θά εγγίσουμε τό δείκτη του χεριού μας σε κάποιες διαδικαστικές λαθροεπεμβάσεις, πού σηματοδότησαν τήν παράκαμψη των εύθυνών και τήν παροχή στόν κατηγορούμενο πλαστογραφημένου πιστοποιητικού

άθωότητας και άσπιλης δεσποτικής λειτουργικότητας.



1. Ό Θεόκλητος Κουμαριανός πρόβαλε τήν Κυριακή, 6 Φεβρουαρίου 2005, μπροστά στην Ώραιά Πύλη του Μητροπολιτικού Ναού τής Καρδίτσας, φέροντας όλόκληρη τήν άρχιερατική του στολή και μέ ύφος, πού μετείχε και στην ψυχική ταραχή και στό βίαιο θυμό, φώναξε: «Είμαι άμαρτωλός, αλλά δεν είμαι άπατεώνας».

Οι πιστοί, πού βρίσκονταν στη λειτουργική Σύναξη, πάγωσαν. Ένοιωσαν τίς δυνάμεις τους νά άδρανούν. Καί έχασαν τήν ικανότητα γιά όποιαδήποτε αντίδραση. Έβλεπαν, άκουγαν, καταθλίβονταν, αλλά δεν ήταν σε θέση και σε φόρμα, νά έκφράσουν λύπη και συμπάρασταση στόν έμπερίστατο Μητροπολίτη, πού τόν έβλεπαν νά καταποντίζεται στη δίνη των άκυβέρνητων άνομιών του. Άλλά ούτε και έβρισκαν τό κουράγιο νά συνασπιστούν σε μέτωπο και νά απαιτήσουν

τήν όριστική άπομάκρυνσή του από τήν αύλή τής τοπικής Έκκλησίας τους.

Δυό μέρες άργότερα, στις 8 Φεβρουαρίου, ό Θεόκλητος έμφανίστηκε στή Διαρκή Ίερά Σύνοδο τής Έκκλησίας τής Έλλάδος. Μέ ήρεμη αύτοπεποίθηση, πού κανέννας δέν είναι σέ θέση νά τήν έρμηνεύσει. Ήταν, άραγε, βέβαιος γιά τήν έκβαση τής υπόθεσής του; Στηριζόταν στά άδιάσειστα στοιχεΐα, πού μπορούσαν νά προβληθοϋν πρός κάθε κατεύθυνση και νά άποδείξουν τήν άγνότητα τών έλατηρίων του και τήν καθαρότητα τών πρωτοβουλιών του; Ή, μήπως, έχοντας στήν τσέπη του τή διαβεβαίωση τοϋ προστάτη του Χριστόδουλου, ότι θά τόν καλύψει και θά τόν ανακηρύξει άδάμαντα ήθους, παρίστανε τόν άπτόητο;

Τό έπίσημο ανακοινωθέν, πού εξέδωσε ή Σύνοδος κείνη τή μέρα, δείχνει, πώς τό Σώμα έκτίμησε τήν αύτοπεποίθηση τοϋ Θεόκλητου και άποφάσισε νά ίκανοποιήσει τό αίτημά του.

Διαβάζουμε στό περιοδικό Έκκλησία τοϋ μηνός Φεβρουαρίου: «Ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος έλαβε γνώση τών γραπτών έξηγήσεων, τίς όποιες έδωσε ό Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Θεόκλητος, επί τών καταγγελιών κατ' αύτοϋ, πού διετύπωσε σέ γραπτό κείμενό του ό προκάτοχός του, Μητροπολίτης πρώην Θεσσαλιώτιδος κ. Κωνσταντίνος.

Ή Ίερά Σύνοδος, παρά τό γεγονός ότι ό κατήγορός του δέν μπορεί νά θεωρείται ως άξίόπιστος μάρτυρας, έπειδή εύρίσκεται υπό τό έπίτιμιο τής άκοινωνησίας, έκρινε τίς έξηγήσεις πού παρασχέθηκαν έπαρκείς. Ίδιαιτέρως δέ μετά τήν προσκομισθεΐσα γραπτή υπεύθυνη δήλωση τοϋ Σεβ. Μη-

τροπολίτη Τρίκκης και Σταγών κ. Άλεξίου, τόν όποιο ό Σεβ. Μητροπολίτης πρώην Θεσσαλιώτιδος κ. Κωνσταντίνος έπιστρατεύει ως μάρτυρα περί τής δήθεν άληθείας τών καταγγελλομένων, ότι διαψεύδει τήν κατάπτυστη συκοφαντία.

Έπειδή όμως ό ίδιος Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Θεόκλητος “παρεκάλεσε και ίκέτευσε τήν Ίεράν Σύνοδον, όπως, έστω και αν οι έξηγήσεις του θεωρηθοϋν έπαρκείς, μή τεθῇ ή υπόθεση εις τό Άρχείο, αλλά νά διερευνηθῇ μέ πάντα νόμιμον και κανονικόν τρόπον και ή παραμικρά λεπτομέρεια τής θλιβερῆς ταύτης υποθέσεως, διά νά άποδοθῇ άκέραιος εις τήν συνειδησιν τής Έκκλησίας”, ή Ίερά Σύνοδος τελικά άπεφάσισε, πρός μείζον όφελος τής Έκκλησίας νά μή θέσει τήν υπόθεση στό Άρχείο, όπως έπίτάσσει τό άρθρο 143 τοϋ Ν. 5383/1932 “Περί τών Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων και τής πρό Αύτῶν Διαδικασίας”, αλλά κατά θεμιτή παρανομία νά διενεργήσῃ ανάκριση.

Έκκλησιαστικός ανακριτής όρίσθηκε ό Σεβ. Μητροπολίτης Ξάνθης κ. Παντελεήμων, Άντιπρόεδρος τής Ίεράς Συνόδου».

Άπό τό έπίσημο αύτό Συνοδικό ανακοινωθέν προκύπτουν τέσσερα πράγματα.

α) “Ότι ό Θεόκλητος Κουμαριανός έχει πλήρη αύτοπεποίθηση στήν άγνότητά του και στήν άθωότητά του και δέν αντιμετωπίζει τό παραμικρό ένδεχόμενο ένοχοποίησής του.

β) “Ότι επιμένει, νά μή τεθεῖ ό φάκελλος στό Συνοδικό Άρχείο, αλλά «νά διερευνηθῇ μέ πάντα νόμιμον και κανονικόν τρόπον και ή παραμικρά λε-

πτομέρεια της θλιβερής ταύτης ύποθέσεως».

γ) Ότι ἡ Σύνοδος εἶναι ἀπόλυτα ἐνημερωμένη καί κατασταλαγμένη στίς ἀπόψεις της, ἔτοιμη νά τόν ἀνακηρύξει ἄσπιλο καί νά διασαλπίσει πρὸς κάθε κατεύθυνση τὴν ἀθωότητά του.

καί δ) Ότι ὁ ἀνακριτὴς Μητροπολίτης Ξάνθης ἔχει τὴν ἐντολή νά διερευνήσῃ πρὸς κάθε κατεύθυνση, νά μελετήσῃ ἐξονυχιστικά ὅλες τὶς κατηγορίες καί ὅλους τοὺς ψόγους, πού διατυπώθηκαν σέ βάρος τοῦ Θεόκλητου καί νά ἀντιμετωπίσῃ «μετά λόγου» τὶς «συκοφαντικές» ἐπικρίσεις, πού διαβάλλουν καί εὐτελίζουν τὸ ἐπισκοπικὸ του κύρος.

2. Δέν πέρασαν, παρά μόνο 17 μέρες, ἀπὸ τὴν αἰσιόδοξη αὐτὴ συνεδρίαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τὸ μονόδρομο, πού χάραχτηκε ἐπίσημα καί ὁμόφωνα, γιὰ τὴν πλήρη ἀποκατάσταση τοῦ πληγωμένου Ἐπισκόπου Θεόκλητου καί ἡ καταιγίδα ἀνάτρεψε τὶς ἐλπίδες.

Στίς 25 τοῦ ἴδιου μήνα, τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 2005, ὁ Θεόκλητος Κουμαρινός προσῆλθε (ὑποτίθεται αὐτοπροαίρετα) στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί κατάθεσε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὸν Μητροπολιτικὸ θρόνο τῆς Θεσσαλιώτιδος.

Κεραυνὸς «ἐν αἰθρίᾳ».

Ἐνῶ τὰ δημοσιογραφικὰ ρεπορτάζ βεβαίωναν, ἴσαμε κείνη τὴν ὥρα, ὅτι ὁ Θεόκλητος αἰσθάνεται πανίσχυρος καί πανευτυχὴς καί διατυμπάνιζαν, ὅτι ἡ Σύνοδος θά τόν ἀποδώσῃ «ἀκέραιον εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας», ξαφνικὰ φιμώθηκε ἡ αἰσιόδοξη πληροφόρηση καί οἱ κάλαμοι βουπήχτηκαν στὸ

φαρμάκι, γιὰ νά περιγράψουν τὴν ἀπόγνωση καί τὴ θλίψη τοῦ «ἄσπιλου»(!!!) ἀρχιεπισκοπικοῦ παραστάτη.

Τὴν ἐπόμενη μέρα, ὁ Θεόκλητος, φαρμακωμένος καί ἀλλοιωμένος, ξαναεπισκέφθηκε τὴν Καρδίτσα. Καί, τρέμοντας σάν τὸ ψάρι, ἀνάγγειλε στὰ λίγα συναγμένα ἄτομα, ὅτι παραιτεῖται ἀπὸ τὸ μητροπολιτικὸ Θρόνο, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης, γιὰτὶ ἀποτόλμησε νά εἰσηγηθεῖ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο τὴν προαγωγή τοῦ Ἰάκωβου Γιοσάκη σέ ἐπιτελικὸ παράγοντα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, τὴν 1η Μαρτίου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνακοίνωσε, ὅτι ἔκανε δεκτὴ τὴν παραίτηση τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ.

Στὸ περιοδικὸ «Ἐκκλησία», τοῦ Ἀπριλίου 2005, διαβάζουμε: «Ἡ Δ.Ι.Σ. ἔκανε ἀποδεκτὴ τὴν παραίτηση, γιὰ λόγους εὐθιξίας, ἐκ τοῦ Θρόνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Θεοκλήτου».

Περίεργη καί ἀνεξήγητη παραμένει ἡ λακωνικὴ διατύπωση τοῦ ἀνακρινωθέντος καί ἡ ἀποφυγὴ προσδιορισμοῦ καί ἀνάλυσης τῶν περιστατικῶν, πού ἐνοχοποίησαν τὸν Μητροπολίτη Θεόκλητο καί τὸν ἀνάγκασαν νά ὑποβάλῃ τὴν παραίτησή του.

Ὁ ἴδιος ὁ παραιτημένος Μητροπολίτης ἐπέμενε στὴν ἀρχικὰ διατυπωμένη λακωνικὰ αἰτιολόγηση τῆς πράξης του. Σέ συνεντεύξεις του, βεβαίωνε ὅτι ἡ παραίτησή του ὑπαγορεύτηκε ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του ἀρχιερατικὴ εὐαισθησία καί ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος, ὅτι εἰσηγήθηκε, λαθεμένα, στὸν Ἀρχιεπίσκοπο νά προωθήσῃ τὸν Γιοσάκη.

Βέβαια, δέν είναι εύκολο νά βρεθεῖ νηφάλιος παρατηρητής τῶν γεγονότων, πού θά ἀποδεχτεῖ, δίχως ἀμφισβήτηση ἢ δίχως σκωπτικά σχόλια μιά τέτοια αἰτιολόγηση. Ἡ λαθεμένη εἰσήγηση ἑνός ἀρμόδιου παράγοντα, ἐνδέχεται νά τόν ἀποκλείσει ἀπό τήν προνομιούχο τάξη τῶν ἐμπιστων συμβούλων, ἀλλά, μέ καμμιά δύναμη, δέν μπορεῖ νά τοῦ στερήσει ἕνα ἀξίωμα, ὅπως εἶναι τό μητροπολιτικό, πού χορηγεῖται μέ τήν τελετουργία τῆς χειροτονίας καί ἀφαιρεῖται, ἀποκλειστικά καί μόνο μέ τελεσίδικη δικαστική ἀπόφαση, πού ἐπιβάλλει τήν ποινή τῆς καθαίρεσης.

Ἡ αἰτία τῆς παραίτησης, τό ἔλεγαν ὅλοι, εἰδικοί καί ἐρασιτέχνες σχολιαστές τῶν γεγονότων, πρέπει νά εἶναι βαθύτερη. Ἴσως γιατί οἱ ἀπερίσκεπτες πρωτοβουλίες τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ ἄρχισαν νά κλονίζουν τά θεμέλια τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου. Ἴσως γιατί οἱ διασυνδέσεις του μέ τό παραεκκλησιαστικό καί τό παραδικαστικό κύκλωμα, πού ξεσκεπάζονταν ἐκείνη τή χρονική περίοδο, ἔρριχναν στή δίνη τῆς κατακραυγῆς ὁλόκληρη τήν ἑλληνική Ἐκκλησία. Ἀπό ὧλων τή σκέψη περνοῦσαν τά βασανιστικά ἐρωτηματικά. Καί ἀπό ὅλους τούς δημοσιογραφικούς καλὰ μους ἐπισημαίνονταν οἱ εὐθύνες.

Καί χρειάστηκε νά περιμένουμε ἴσαμε τό Δεκέμβριο τοῦ 2005, δεκάμηνο μετά τήν παραίτηση Κουμαριανοῦ, γιά νά πληροφορηθοῦμε καί τήν ἄλλη ἄποψη, ἀπό τόν προφυλακισμένο φίλο καί συνεργό στή συμμορία τῆς παραδικαστικῆς διαφθορᾶς, τόν Ἰάκωβο Γιοσάκη.

Ὁ λεβέντης τοῦ Κορυδαλλοῦ, σέ συνέντευξή του, πού τή δημοσίευσε

στήν ἐφημερίδα «Ἑσπρέσσο», τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 2005, ἀπάντησε, ἀνάμεσα σέ ἄλλα καί σέ ἐρώτηση, πού τοῦ τέθηκε, ἂν ἦταν πικραμένος ἀπό τή συμπεριφορά τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ. Καί εἶπε:

«Βαθύτατα! Μέ πίκρανε τό γεγονός ὅτι δέν ἀνέλαβε τίς εὐθύνες τῆς παραιτήσεώς του πού νομίζω ὅτι ὀφείλεται εἰς τόν ἀποσχηματισμό τοῦ Σεραφεῖμ Κουλουσούσα, διευθυντή τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τόν ὁποῖο ὁ ἴδιος εἶχε συστήσει στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τόν εἶχε χειροτονήσει. Ὁ Κουλουσούσας ἦταν πρόσωπο ἐπιπόλαιο καί αὐτό τό ἔδειξε ἡ μετέπειτα ἐπιλογή του. Ὅταν ἐκουσίως ἀποσχηματίστηκε, ἀπεσύρθη καί ἐξέθεσε τόν Ἀρχιεπίσκοπο, πού τόν εἶχε τιμήσει μέ αὐτή τήν ἐπιτελική θέση, ἐνῶ μάλιστα συναυλιζόταν καί διέμενε στήν οἰκία του στό Ψυχικό. Ἐγώ ἂν ἤμουν ἐπίσκοπος ποτέ δέν θά τόν χειροτονοῦσα».

Ἡ ἀποκάλυψη αὐτή τοῦ alter ego τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ, τοῦ στενοῦ φίλου του καί συνεργάτη του στίς παραδικαστικές διαβολές καί διαολίες, εὐρύνει κατά πολύ τόν κύκλο τῶν παραβιάσεών του τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τῆς ἑλληνικῆς πατρίδας.

Κάποιοι θά βιαστοῦν νά ἀντιτάξουν, ὅτι ὁ Γιοσάκης δέν εἶναι φερέγγυο πρόσωπο. Εἶναι ὁ ὁργανωτής καί πρωταγωνιστής σέ ἄλυσίδα ὑποπτῶν διαπλοκῶν καί δέν μπορεῖ νά ἀξιολογηθεῖ ἡ κρίση του ἢ ἡ σπασμωδική ἀντίδρασή του ὡς κατάθεση ἀξιοπίστου μάρτυρα.

Ὅμως, ἕνα νεότερο δημοσίευμα Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας, μόλις ἐννιά μέρες μετά τή συνέντευξη Γιοσάκη, ἔρχε-

ται νά προστεθεῖ στή μαρτυρία Γιοσάκη καί νά ἀναδείξει τή σχέση τοῦ Χριστόδουλου μέ τόν Κουμαριανό καί μέ τόν προβληματικό, πρώην ἀρχιεμάνδριτη καί πρώην διευθυντή τοῦ ἰδιαίτερου ἀρχιεπισκοπικοῦ γραφείου, Κουλουσούσα, ὑποπτη καί ὑπόλογη.

Στίς 29 Δεκεμβρίου 2005 ἡ ἐφημερίδα «Τό Βῆμα», στή στήλη τῆς Πανδώρας, ἀναφέρθηκε στό ταξίδι, πού πραγματοποίησε ὁ Χριστόδουλος στό Παρίσι στίς ἀρχές τοῦ μηνός Δεκεμβρίου. Καί ἔγραψε, μέ πολλά ὑπονοούμενα:

«Ἐπανέρχομαι στίς ἀνέμελες ἡμέρες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου στό ξενοδοχεῖο «George V» τῶν Παρισίων, κατά τό πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Δεκεμβρίου, διότι μαθαίνω πῶς, ἐκτός ἀπό τόν ἴδιο καί τόν Θεόκλητο Κουμαριανό, στή συντροφιά μετεῖχαν καί ὁ Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου, καθῶς καί ὁ Νικόλαος (τέως Σεραφεῖμ) Κουλουσούσας.

Οἱ πληροφορίες μου ἀναφέρουν ὅτι ἡ συντροφιά ἐθεάτο νά βολτάρει στά Ἡλίσια Πεδία, μέ φόντο τόν πύργο τοῦ Αἰφελ-ξέρετε, περίπου ὅπως στή διαφήμιση ἐταιρείας κινητῆς τηλεφωνίας πού προβάλλεται αὐτές τίς ἡμέρες στήν τηλεόραση, ἀλλά χωρίς τό χιόνι.

Ἄν τούς πῆγε καί μιά βόλτα ἀπό τήν Ντίσνεϊλαντ εἶναι κάτι πού δέν τό γνωρίζω καί οὔτε τολμῶ νά τό φαντασθῶ...

Τό ὀλιγοήμερο ταξίδι ἀναψυχῆς τοῦ Μακαριωτάτου προκάλεσε ὅμως καί ἕνα μικρό διπλωματικό θέμα, καθῶς ἡ πρεσβεία τῆς χώρας μας στή γαλλική πρωτεύουσα πληροφορήθηκε τήν παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐκεῖ ὄχι ἀπό τόν ἴδιο ἀλλά ἀπό γαλλικές ὑπη-

ρεσίες, πού δέν εἶναι σωστό νά τίς προσδιορίσω...».

Οἱ ἐξελίξεις αὐτές καί τά ἀποκαλυπτικά ἢ ὑπαινικτικά δημοσιεύματα, πού τίς συνοδεύουν, ἀναδεικνύουν ἕνα σοβαρότατο πρόβλημα. Τή σχέση καί τήν ἰδιότυπη διαπλοκή τῶν προσώπων, πού συναποτελέσαν καί ἐξακολουθοῦν νά συναποτελοῦν τό στενό περιβάλλον τοῦ κ. Χριστόδουλου καί νά ἐνσπείρουν τήν καθολική περιέργεια γιά τό ἥθος αὐτῆς τῆς ὁμάδας καί γιά τό μερίδιο ἐνοχῆς τῆς στή διαπιστωμένη καί διακηρυγμένη ἐκκλησιαστική διαφθορά. Καί ἀναγκάζουν τόν Μητροπολίτη ἀνακριτή καί ὅλα τά μέλη τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου νά ἐπεκτείνουν τήν προσεκτική ἔρευνά τους καί σέ ἐνδεχόμενες ἐπιλήψιμες πράξεις τοῦ Θεόκλητου, πού ἴσαμε κείνη τήν ὥρα εἶχαν κρυφτεῖ στή σκιά τῆς ἀποσιώπησης, καθῶς καί στίς πράξεις διαπλοκῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου μέ ὅλο αὐτό τό «κατεγνωσμένο» ἐκκλησιαστικό συγκρότημα.

Ἀλλά, μιά τέτοια ἔρευνα δέν ἀποτολήθηκε οὔτε ἀπό τό διορισμένο Μητροπολίτη ἀνακριτή, οὔτε ἀπό τό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριό. Ἀντίθετα, μέ τή μυστηριώδη, αἰφνιδιαστική παραίτηση τοῦ Θεόκλητου, ὁλόκληρος ὁ κύκλος τῶν σταδιακῶν δημοσιογραφικῶν ἀποκαλύψεων, γιά τή σχέση του μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί γιά μετοχή του στά κυκλώματα τῆς παραδικαστικῆς ἐπιπορκίας, τῆς δωροδοκίας καί τῆς διαφθορᾶς, αὐτόματα, ἀποκόπηκαν ἀπό τόν κορμό τοῦ κατηγορητηρίου. Ἀποσβέστηκαν καί ἐξαφανίστηκαν. Καί ἔμειναν στά χέρια τοῦ ἀνακριτή, μόνο οἱ ἀποκαλύψεις, πού ἀναφέρονταν στίς ἰδιαιτερότητές του καί

τά ρεπορτάζ των συμπεριφορών του, πού τόν εξέθεταν, ως ανάξιο νά ιε-
ρουργεί τά Πανάχραντα Μυστήρια.
Καί αὐτά ὅλα, σύμφωνα μέ τήν πάγια
τακτική, που ἀκολουθεῖται ἀπό τό ἱε-
ραρχικό κατεστημένο, τά ἀποδυνα-
μωσε ὁ ἀνακριτής καί τά ἀμνήστευσε,
μέ μόνη τήν ἐπισήμανση, ὅτι, κατά τήν
τέλεση τῶν ἀνθρώπων πράξεων δέν πα-
ρίστατο κανένας τρίτος, πού θά μπο-
ροῦσε νά καταθέσει, ὡς αὐτόπτης πα-
ρατηρητής καί μάρτυρας(!!!).

Φυσικά, ἄν ὁ ἀνακριτής ἐπιτελοῦσε
τό ἀνακριτικό του διακόνημα μέ ὑπευ-
θυνότητα καί ὄχι ὡς «διατεταγμένη»
ὕπηρεσία, θά ἐρευνοῦσε μέ περισσότε-
ρη προσοχή τίς καταγγελίες τοῦ Βό-
λου καί τῆς Καρδίτσας. Καί θά ἐπεξέ-
τεινε τήν ἔρευνά του καί σέ ὅλα ἐκεῖνα,
πού καταμαρτυροῦσε ἡ δημοσιογρα-
φία τοῦ πρώτου ἑξαμήνου τοῦ 2005,
γιά τήν κοινή δράση Γιοσάκη-Κουμα-
ριανοῦ μέσα στίς αἰθουσες τῶν Δικα-
στηρίων καί τήν κρυφή τους διαπλοκή
καί συναλλαγή μέ πρόσωπα δικαστῶν,
πού χειρίζονταν, ἤ, σωστότερα, πού
διέστρεφαν σοβαρές ὑποθέσεις.

Τήν ἴδια συνειδησιακή κρίση θά δοκί-
μαζαν καί τά μέλη τοῦ Συνοδικοῦ Δικα-
στηρίου, πού δέχτηκαν στά χέρια τους
τόν ἀκρωτηριασμένο ἀνακριτικό φά-
κελλο, ἀλλά, ταυτόχρονα, βομβαρδί-
ζονταν, σέ καθημερινή πυκνότητα, μέ
τά δημοσιογραφικά ρεπορτάζ, πού ἀ-
ποκάλυπταν τόν Κουμαριανό ὡς κεν-
τρικό, ἔνοχο μοχλό τοῦ παραδικαστι-
κοῦ καί τοῦ παραεκκλησιαστικοῦ κυ-
κλώματος. Τό γεγονός ὅτι, ἐξ αἰτίας καί
πρός χάριν τοῦ Κουμαριανοῦ, δικαστι-
κοί λειτουργοί ἔχασαν τή θέση τους ἢ
βρίσκονται, ἐκτεθειμένοι, στήν οὐρά
πρός ἀπόλυση, δέν ἦταν νοητό νά

ἀφήσει ἀδιάφορους καί ἀσυγκίνητους
τούς Μητροπολίτες-Δικαστές, πού
ἔκριναν τόν Θεόκλητο Κουμαριανό. Ἡ
παράκαμψη αὐτῆς τῆς σοβαρότατης
ἐνοχῆς, ἡ ἀπονέυρωση ὅλου τοῦ
κατηγορητηρίου καί τό κλείδωμα τοῦ
ἀνακριτικοῦ φακέλλου στό Συνοδικό
Ἄρχεῖο, ἀποτελεῖ Κανονικό ἔγκλημα,
γιά τό ὁποῖο ὀφείλουν νά λογοδοτή-
σουν οἱ δώδεκα Συνοδικοί Δικαστές.

Ἄλλά ὁ προβληματισμός δέν ἐξαν-
τλεῖται σ' αὐτή, τήν ἐκ σκόπιμης προ-
μελέτης ἢ ἐξ ἐπιβολῆς ἄνωθεν, τεχνητή
ἀπόλωση καί πλασματική ἐξαφάνιση
τῶν ἐνοχῶν τοῦ Μητροπολίτη Θεόκλη-
του. Ἡ αἰφνιδιαστική του παραίτηση,
σέ στιγμή, πού ἐκκρεμοῦσαν καταγγε-
λίες σέ βάρος του καί εἶχαν διαταχθεῖ
ἀνακρίσεις, ἀνοίγει ἕνα μεγάλο κεφά-
λαιο δεοντολογίας, πού δέν εἶχαν κανέ-
να δικαίωμα νά τό ἀγνοήσουν ἢ νά κα-
μωθοῦν πῶς τό ἀγνοοῦν, ὅλοι ἐκεῖνοι,
πού, μέ τήν ιδιότητα τοῦ ἀνακριτῆ ἢ
τοῦ δικαστή, κλήθηκαν νά ἐκφέρουν
γνώμη καί νά καταθέσουν ψῆφο, γιά
τή συνέχιση τῆς δίκης ἢ γιά τήν παρα-
πομπή τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑλικοῦ στό
Ἄρχεῖο.



1. Οἱ Ἱεροί Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας
μας, μέ κανένα τρόπο δέν ἐπιτρέπουν
στόν Ἐπίσκοπο νά παραιτηθεῖ ἀπό τήν
Ἐπισκοπή του, ἄν ἐκκρεμεῖ καταγγελία
σέ βάρος του. Σέ περίπτωση «κατά-
γνωσης», δηλαδή κατηγορίας γιά ὁ-
ποιοδήποτε παράπτωμα, εἶναι ὑπο-
χρεωμένη ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων
νά ἐρευνήσει, μέ κάθε ἐπιμέλεια, τά δε-
δομένα, νά κρίνει μέ εὐσυνειδησία καί
νά ἐπιβάλλει τήν ποινή, πού ὀρίζουν οἱ

σχετικοί Ἱεροί Κανόνες. Ἡ παραίτηση, πού ἰσοδυναμεῖ μέ δραπετεύση, ἀποτελεῖ δεύτερο, σοβαρότατο παράπτωμα. Ἡ ἐκκλησιαστική εὐταξία ὄχι μόνο δέ διευκολύνει τό δραπετή νά διολισθησθεῖ ἀπό τό ἐδώλιο τοῦ κατηγορούμενου, ἀλλά τόν ἀναγκάζει νά ἀπολογηθεῖ γιά τὰ παραπτώματά του. Καί, σέ περίπτωση ἀπόπειρας φυγῆς διά τῆς παραίτησης, τοῦ καταλογίζει πρόσθετη εὐθύνη κί τόν ἀναγκάζει νά λογοδοτήσῃ καί νά δεχτεῖ βαρύτερη ποινή.

Εἶναι χαρακτηριστική καί ἰδιαίτερα κατατοπιστική ἡ Ἐπιστολή τῆς «Ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς τρίτης Συνόδου πρὸς τὴν ἐν Παμφυλίᾳ εὐαγῇ Σύνοδον, περὶ Εὐσταθίου τοῦ γενομένου αὐτῶν Μητροπολίτου».

Ὁ Εὐστάθιος εἶχε κατασταθεῖ, μέ κανονικές διαδικασίες, Ἐπίσκοπος τῆς Παμφυλίας. Ὡστόσο, «τεθορυβημένος, παρά τινων, καί ἀδοκίτοις περιστάσεσιν ἐμβεβηκώς, εἴτα ἐκ πολλῆς ἄγαν ἀπραγμωσύνης ἐπειρηκώς τὴν ἀντίστασιν τῶν ἐπενηνεγμένων αὐτῶν φροντίδων,... παραιτήσεως, οὐκ ἴσμεν ὅπως, προσεκόμισε βιβλίον».

(Θορυβήθηκε ἀπὸ τίς ἀντιδράσεις κάποιων παραγόντων τῆς τοπικῆς κοινωνίας καί περιέπεσε σέ δύσκολες, ἀπροσδόκητες ἐμπλοκές. Καί, τότε, μὴ μπορώντας νά ἀντιμετωπίσει μέ θάρρος τίς δυσκολίες, ἐξ αἰτίας τῆς φυσικῆς του ἀπραγμωσύνης, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του.

Ὡστόσο, ὅταν βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴν του, στερημένος καί τοῦ δικαίωματος νά ἱεουργεῖ, περιέπεσε σέ ἀφόρητη θλίψη. Καί, μέ ὀδύνη ψυχῆς, ἀπευθύνθηκε στὴ Σύνοδο καί ζήτησε τὴν ἄδεια νά κρατήσῃ μόνο τὴν τιμὴ καί τό ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου.

«Προσῆλθε κλαίων, οὐ περί τῆς πόλεως, οὐδέ τῆς ἐκκλησίας φιλονεικῶν τῷ μνημονευθέντι θεοσεβεστάτῳ Θεοδώρῳ (πού τόν εἶχε διαδεχθεῖ) ἐξαιτῶν δέ τέως τὴν τοῦ ἐπισκόπου τιμὴν καί κλήσιν».

Οἱ Πατέρες τῆς Ἀγίας Τρίτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου δέ βιάστηκαν νά ἀπαντήσουν. Διερεύνησαν, μέ προσοχή, μὴ τυχόν καί ὑπῆρχε σοβαρό παράπτωμα, πού κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὴν παραίτηση τοῦ Εὐσταθίου. Ἐπειτα, διασκέφθηκαν μέ φόβο Θεοῦ καί ἀγαπητική διάθεση. Καί ἱκανοποίησαν τό αἶτημα τοῦ γέροντα συλλειτουργοῦ τους.

«Συνηγήσαμεν ἅπαντες τῷ πρεσβύτῃ, καί κοινόν εἶναι λογισάμενοι τό αὐτοῦ δάκρυον, ἐσπεύδομεν μαθεῖν, εἰ καθαίρεσιν ἔννομον ὑπομεμένηκεν ὁ μνημονευθεὶς, ἢ γοῦν ἐπὶ τισιν τῶν ἀτόπων ἐλήλεγκται παρά τινων καταφλυαρησάντων αὐτοῦ τῆς ὑπολήψεως».

Ἀφοῦ διαπίστωσαν, πὼς δέν ὑπῆρχε καμμιὰ ἔγκληση σέ βάρος του, τοῦ ἐπέτρεψαν νά φέρει τό ὄνομα καί τὴν τιμὴ τοῦ Ἐπισκόπου, χωρὶς, ὅμως, τό δικαίωμα νά λειτουργεῖ καί νά χειροτονεῖ αὐτόβουλα καί αὐθαίρετα, ἀλλὰ μόνο μέ τὴν ἔγκριση τοῦ κατεστημένου Ἐπισκόπου Θεοδώρου.

«Ὡρίσαμεν, δίχα πάσης ἀντιλογίας, ἔχειν αὐτόν τό τε τῆς ἐπισκοπῆς ὄνομα, καί τὴν τιμὴν, καί τὴν κοινωνίαν. Οὕτω μὲν τοι, ὥστε μὴ χειροτονεῖν αὐτόν, μήτε μὴν ἐκκλησίαν καταλαμβάνοντα ἱεουργεῖν ἐξ ἰδίας αὐθεντίας· ἀλλ' ἢ ἄρα συμπαραλαμβάνόμενον, εἴτουν ἐπιτρεπόμενον, εἴ τυχὸι, παρά ἀδελφοῦ, καί συνεπισκόπου, κατὰ διάθεσιν, καί ἀγάπην τὴν ἐν Χριστῷ».

Ὁ κανονολόγος Ζωναρᾶς, σχολιά-

ζοντας αυτή την 'Επιστολή της Τρίτης Οικουμενικής Συνόδου, γράφει:

«Ἐκ ταύτης τῆς συνοδικῆς οἰκονομίας οἶονταί τινες ἐνδεδῶσθαι τοῖς ἐπισκόποις παραιτεῖσθαι τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν, τὴν δὲ ἀρχιερωσύνην παρακρατεῖν. Οἶμαι δὲ τούναντίον μᾶλλον ἐντεῦθεν καταλαμβάνεσθαι ὅτι πάλοι οἱ τὰς ἐπισκοπὰς παραιτούμενοι, εἰ τέως ἐδέχοντο, πάντων ἐξέπιπτον, καὶ οὔτε ἀρχιερατικόν τι δίκαιον μετὰ τὴν παραίτησιν εἶχον, οὔτε ἐπίσκοποι ὠνομάζοντο».

(Μερικοί νομίζουν, πῶς ἡ κατ' οἰκονομία ἀντιμετώπιση τῆς συγκεκριμένης περίπτωσης, δίνει τὸ δικαίωμα στοὺς ἐπισκόπους νὰ παραιτοῦνται ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴ τους καὶ νὰ κρατοῦν ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς ἀρχιερωσύνης. Ὁχι. Δέν εἶναι αὐτὸ τὸ νόημα τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα. Ἀντίθετα, τὸ νόημά του εἶναι, ὅτι, ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος παραιτεῖται ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴ, πού εἶχε ἀποδεχθεῖ, ἐκπίπτει ἀπὸ ὅλα. Οὔτε ἔχει κανένα ἀρχιερατικὸ δικαίωμα, οὔτε κἂν ὀνομάζεται Ἐπίσκοπος).

«Εἰ γάρ ἦν ἔθος, ὥστε τὸν παραιτησάμενον ἀρχιερατικὰ δίκαια ἔχειν, τί δῆποτε ὁ Εὐστάθιος μετὰ δακρύων προσῆει τῇ ἱερᾷ συνόδῳ, καὶ ἤτεῖτο καλεῖσθαι ἐπίσκοπος, καὶ ἐπισκόπου ἔχειν τιμὴν, καὶ ἡ σύνοδος ἔγραφε περὶ τούτου τῇ κατὰ Παμφυλίαν συνόδῳ;... Ἥδειςαν γάρ τοὺς κανόνας πάντως, καὶ οὐκ ἂν ἐναντία τοῖς ἀποστολικοῖς κανόσι, καὶ τοῖς τῶν πρό αὐτῶν ἁγίων Πατέρων ὠριζον διατάγμασι, καὶ παραιτεῖσθαι τοῖς βουλομένοις ἐνεδίδουν, καὶ προνομίων ἀρχιερατικῶν ἀπολαύειν καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν».

(Ἦξεραν τοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ δέν ἐπέτρεψαν στοὺς ἑαυτοὺς τους νὰ

θεσπίσουν κάτι, πού θὰ ἀποτελοῦσε παραβίαση).

«Λοιπόν, οὖν οὐδεὶς τὸ αὐτῷ ἐπιτεθέν λειτουργημα τῆς ἐπισκοπῆς δεχθήσεται παραιτούμενος, εἰ μὴ ἀνάξιον ἑαυτὸν τῆς ἱερωσύνης ὁμολογεῖ».

(Κανένας δέν μπορεῖ νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὴ λειτουργία, στὴν ὁποία τὸν κάλεσε ἡ Ἐκκλησία, ἐκτός καὶ ἂν αἰσθάνεται καὶ ἂν ὁμολογεῖ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀνάξιο τοῦ ὑψηλοῦ λειτουργήματος).

2. Στὸ ἴδιο πνεῦμα καὶ στὴν ἴδια γραμμὴ διατυπώνεται καὶ ἡ «πρὸς Δόμνον Κανονικὴ ἐπιστολή» τοῦ ἁγίου Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, πού ἔχει ἐπικυρωθεῖ μέ τὸν Β' Κανόνα τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ, μέ τὴν ἐπικύρωσή της, ἔχει ἀποκτήσει καθολικὸ κύρος.

Ἡ Ἐπιστολή αὐτή, χωρισμένη σέ ἀριθμημένους Ἱερούς Κανόνες, ἀναφέρεται στὴν περίπτωση κάποιου Ἐπισκόπου Πέτρου, πού, ὅπως γράφεται, ἰσχυριζόταν, ὅτι εἶχε βιαστεῖ νὰ ὑποβάλει τὴν παραίτησή του καὶ, μετὰ, ἔκλαιγε καὶ θρηνοῦσε, ἐπειδὴ, μαζί μέ τὴν ἐπισκοπικὴ του καθέδρα, στερήθηκε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ παρεδρεύει στὸ Ἱερό Θυσιαστήριο.

Γράφεται, λοιπόν, στὸν πρῶτο Κανόνα τοῦ ἁγίου Κυρίλλου:

«Ἦν δ' ἀκόλουθον, ἢ τὸ τῆς ἱερωσύνης ὄνομα μετὰ τοῦ πράγματος ἔχειν αὐτόν, ἢ γουν, εἴπερ μὴ ἦν ἄξιος τοῦ προεστάναι θεοῦ θυσιαστηρίου, μὴδ' αὐτῇ τιμᾶσθαι τῇ κλήσει τῆς ἐπισκοπῆς...».

Θεσμοθετεῖ ὁ Κανόνας αὐτός, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος, ἂν εἶναι ἄξιος νὰ ἱεουργεῖ τὰ ἱερά Μυστήρια, μπορεῖ, μαζί μέ τὴν ἀρχιερωσύνη, νὰ κρατάει

καί τόν τίτλο τῆς Ἐπισκοπῆς. Στήν ἀντίθετη περίπτωση, μαζί μέ τήν ἀρχιερωσύνη, πρέπει νά στερηθεῖ καί τόν τίτλο τῆς Ἐπαρχίας, τήν ὁποία εἶχε κληθεῖ νά ποιμαίνει.

Ὁ κανονολόγος Βαλσαμών, ἐρμηνεύοντας εὐρύτερα αὐτόν τόν Κανόνα τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, γράφει: «... Ἦν δέ ἀκόλουθον, ἡ καί τό ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου ἔχειν αὐτό καί τό πρᾶγμα, ἡγουν τήν ἐπισκοπήν, καί τήν ἐνέργειαν τοῦ ἐπισκόπου· ἡ, εἰ μή ἦν ἄξιος προΐστασθαι τοῦ θυσιαστηρίου, μηδὲ ἐπίσκοπον λέγεσθαι...».

(Εἶναι ταιριαστό ἢ νά ἔχει καί τό ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου καί τό τελετουργικό ὑπόργημα, δηλαδή νά προΐσταται τῆς Ἐπισκοπῆς καί νά ἀσκεῖ τό λειτουργημα, ἡ, ἂν δέν εἶναι ἄξιος νά προΐσταται στό Ἱερό Θυσιαστήριο, νά μὴν λέγεται καί Ἐπίσκοπος).

Καί πιό κάτω, στό ἴδιο ἐρμηνευτικό σχόλιο, παρατηρεῖ, πῶς τό καλότερο, πού θά μπορούσε νά γίνει στήν περίπτωση τοῦ Ἐπισκόπου Πέτρου, ἦταν «τό δοθῆναι αὐτῷ καιρόν ἀπολογίας, καί ἀκρόασιν προτεθῆναι κανονικῆν, ἡγουν δικαστήριον συνοδικόν».

(Νά τοῦ δοθεῖ ἡ εὐχέρεια νά παρουσιαστεῖ σέ Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο καί νά ἀπολογηθεῖ καί νά ἀκουστεῖ ἀπό τούς δικαστές).

Στή συνέχεια, στόν τρίτο Κανόνα, ἐπανέρχεται ὁ ἅγιος Κύριλλος στό θέμα τῶν ἐπισκοπικῶν παραιτήσεων καί προσδιορίζει τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μέ σαφήνεια, ἀλλά καί μέ αὐστηρότητα: «Τούς δέ τῆς παραιτήσεως λιβελλους, οὐ κατὰ προαίρεσιν οἰκείαν, ἀλλ' ὡς ἐξ ἀνάγκης καί φόβου, καί τῆς τινῶν ἀπειλῆς, ἐπιδιδόναι φησί· καί ἐτέρως δέ πρᾶγμα ἔστιν οὔτε τοῖς τῆς

ἐκκλησίας ἀρέσκον θεσμοῖς, τό λιβελλους παραιτήσεων προσάγειν τινάς τῶν ἱεουργῶν. Εἰ γάρ εἰσιν ἄξιοι τοῦ λειτουργεῖν, ἔστωσαν ἐν τούτῳ· εἰ δέ ἀνάξιοι, μὴ ἀπό παραιτήσεως ἐξίτωσαν, κατεγνωσμένοι δέ μᾶλλον ἐπὶ πράγμασιν, ὧν ἂν τις πολλήν ποιῇσαιτο τήν καταβολήν, ὡς ἔξω τρεχόντων πάσης ἀκολουθίας».

(Δέν εἶναι ἐπιτρεπτό, μέ ὁποιαδήποτε ἀφορμή, νά συντάσσει ἕνας Ἐπίσκοπος ἔγγραφο παραίτησης καί νά τό ὑποβάλλει. Γιατί, τή στιγμή, πού παραιτεῖται ἀπό τό θρόνο του, παραιτεῖται καί ἀπό τήν ἀρχιερωσύνη του. Καί δέν ἔχει πιά τό δικαίωμα νά ἱεουργεῖ τὰ Ἁγία Μυστήρια. Ἄν εἶναι ἄξιος νά λειτουργεῖ, ἄς μένει στή διακονία τῆς Ἐπισκοπῆς του. Ἄν δέν εἶναι, νά μὴ φεύγει μέ τήν παραίτηση, ἀλλά μετά ἀπό ἔλεγχο τῶν παραπτωμάτων του καί καταδίκη, πού νά πιστοποιεῖ, ὅτι βρίσκεται ἔξω ἀπό τήν τροχιά τῶν ὑποχρεώσεών του.

Θά μοῦ ἐπιτραπεῖ νά προσθέσω στόν ἐπιγραμματικό αὐτό σχολιασμό καί τήν κρίση ἑνός νεότερου Κανονολόγου, τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτη. Διαβάζουμε, λοιπόν, στό «Πηδάλιο»:

«Ἐπειτα δέ καί ἂν τυχόν θεληματικῶς ἔδωκε τήν τοιαύτην παραίτησιν, ὁμως τό νά δίδουν τινές Ἐπίσκοποι ἐγγράφους παραιτήσεις, ὅτι παραιτοῦνται τās Ἐπισκοπάς καί ἐπαρχίας των, τοῦτο δέν εἶναι ἀρεστόν εἰς τούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ταυτόν εἰπεῖν, ὅτι εἶναι παρὰ Κανόνας καί ἄτοπον· διότι, εἰ μὲν οἱ Ἐπίσκοποι αὐτοὶ εἶναι ἄξιοι νά ἔχουν τήν Ἀρχιερωσύνην, ἄς μένουν εἰς αὐτήν καί ἄς μὴ παραιτοῦνται, ὅχι καί εἶναι ἀνάξιοι, ἄς μὴ εὐγαί-

νουν από τας ἐπαρχίας των, ὡς τάχα παραιτούμενοι, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς κατακεκριμένοι διὰ ἄτοπα ὁποῦ ἔκαμαν, τὰ ὁποῖα ἤθελε κατηγορήσει μεγάλως τινάς, ὡς ἔξω ὄντα πάσης ἀκολουθίας τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἥτοι ὡς πάντη παράνομα καὶ ἀκανόνιστα...».

3. Μὲ δεδομένη αὐτὴ τῇ σοβαρῇ δέσμευση, πού ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ παράδοση τῶν ἁγίων Πατέρων μας, δημιουργεῖται ἔντονη ἡ ἀπορία: Ποῦ στηρίχτηκε ἡ παραίτηση τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ; Σέ ποιοῦ Ἱερό Κανόνα; Καί σέ ποιά ἀδιάβλητη ἐκκλησιαστικὴ πρακτικὴ;

Τὸ Συνοδικὸ ἀνακοινωθέν ἐπισημαίνει, ὅτι παραιτήθηκε ἀπὸ εὐθιξία. Καί ὁ ἴδιος ἀνακοίνωσε, πὼς παραιτήθηκε, ἐπειδὴ θεώρησε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὑπόλογο στὴν ὑπόθεση τῆς προβολῆς τοῦ Γιοσάκη. Τὴν ὑπόθεση, ὅμως, αὐτή, καθὼς καὶ τὴ σωρεία τῶν κατηγοριῶν, πού βάρυναν τὴν ἐπισκοπικὴ του φήμη, μόνο ἀρμόδιο ὄργανο, νὰ τίς ἐρευνήσει καὶ νὰ ἀποφανθεῖ ὑπεύθυνα, εἶναι τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριον. Κατὰ τὴ διαδρομὴ αὐτῆς τῆς ἐξέτασης, ἡ παραίτηση δέν χωράει. Καί οὐτε ἐπιτρέπεται. Γιατί σηματοδοτεῖ δραπετεύση τοῦ κατηγορούμενου, φίμωση τῶν κατηγοριῶν του καὶ τῶν καταγγελιῶν τους καὶ μπλοκάρισμα τοῦ μηχανισμοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης.

Καὶ ὁ μὲν Κουμαριανός, μέσα στὴν ἀμηχανία του καὶ στοὺς φόβους του, αὐτοαναιρέθηκε, αὐτοκαταργήθηκε καὶ αὐτοκαταστράφηκε. Οἱ Συνοδικοί, ὅμως, Μητροπολίτες, πὼς τόλμησαν νὰ τὸν διευκολύνουν στή φυγὴ του καὶ σέ ποιοῦ Ἱερό Κανόνα στηρί-

χτηκαν, γιὰ νὰ τὸν καλύψουν;

Κρίνουμε ἀναγκαῖο νὰ ἐπισημάνουμε καὶ μιὰ λεπτομέρεια, πού ἀποκαλύπτει τὸν ἀπογοητευτικὸ ἐκτροχιασμό τοῦ Συνοδικοῦ ὀργάνου καὶ τῶν Μητροπολιτῶν, πού τὸ ἐκπροσωποῦσαν κατὰ τὴ συγκεκριμένη χρονικὴ περίοδο.

Τὰ δώδεκα μέλη τῆς Συνόδου ἔκριναν, σέ πρώτη φάση, ἱκανοποιητικὲς τίς ἐξηγήσεις τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ καὶ τὸν θεώρησαν ὑπεράνω πάσης ὑποψίας καὶ πάσης ἐνοχῆς. Ἀμέσως μετὰ, ἀποφάσισαν νὰ κάνουν «θεμιτὴ παρανομία», κατὰ παράβαση τῶν Νόμων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Καὶ διέταξαν ἀνακρίσεις, γιὰ νὰ «ἀποδοθεῖ ὁ Θεόκλητος Κουμαριανὸς ἀκέραιος εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ Μητροπολίτης Ξάνθης, πού ψήφισε, κατὰ τὴν πρώτη παρουσίαση τοῦ θέματος στὴ Συνοδικὴ διάσκεψη, ἱκανοποιητικὲς τίς ἐξηγήσεις τοῦ κατηγορούμενου Θεόκλητου, ἀνέλαβε νὰ διεκπεραιώσει τίς ἀνακρίσεις.

Προτοῦ, ὥστόσο, συμπληρωθοῦν οἱ ἀνακρίσεις, οἱ ἴδιοι δώδεκα Συνοδικοὶ παραβίασαν κατάφωρα τοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ δέχτηκαν τὴν παραίτηση τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ, πού ὑποβλήθηκε «δῆθεν» γιὰ λόγους εὐθιξίας. Καί, μέ τὴν πράξη τους αὐτή, διέγραψαν κατεβατὰ ὁλόκληρα δημοσιογραφικῶν καταγγελιῶν, πού ἀναφέρονταν στὴν ἐμπλοκὴ τοῦ Κουμαριανοῦ στά κυκλώματα τῶν παραδικαστικῶν σκανδάλων καὶ στὴ συνεργασία του μέ τοὺς πρωτεργάτες τῶν ἀνωμαλιῶν.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, συνεδρίασε τὸ πρωτοβάθμιο Συνοδικὸ Δικαστή-

ριο, γιά νά κρίνει, τελικά, ἄν ὁ ἀνακριτικός φάκελλος ἔπρεπε νά παραπεμφθεῖ γιά ἐκδίκαση, ἢ ἄν συνέτρεχε λόγος νά θεωρηθεῖ ὁ κατηγορούμενος ἄσπιλος καί ἀπόλυτα ἁθῶς καί ὁ φάκελλος νά παραδοθεῖ στό Συνοδικό Ἀρχεῖο.

Αὐτό τό δικαστικό Σῶμα συγκροτήθηκε ἀπό τούς ἴδιους Συνοδικούς Συνέδρους, πού σέ πρώτη φάση ἔκριναν τίς ἐξηγήσεις τοῦ κατηγορούμενου ἱκανοποιητικές καί σέ δεύτερη φάση ἀποδέχτηκαν τήν παραίτησή του. Καί κατά τή διάσκεψη προηδρεύσε ὁ Μητροπολίτης Ξάνθης. Ὁ ἐκκλησιαστικός δικαστής, πού σέ ὅλες τίς φάσεις μερολήπτῃσε ὑπέρ τοῦ Κουμαριανοῦ. Στήν περίπτωση τοῦ Πειραιῶς Καλλίνικου, ὁ ἀνακριτής, πού μέ τό πόρισμά του εἶχε προτείνει τήν παραπομπή τοῦ κατηγορούμενου σέ δίκη, ἐξαιρέθηκε ἀπό τή σύνθεση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, «κατά τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 21 καί 15 τοῦ Νόμου 5383/1932 "Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν διαδικασίας"». Στήν περίπτωση τοῦ Κουμαριανοῦ, ὁ ἀνακριτής, πού μεθόδευε συνεχῶς τήν ἀπαλλαγή τοῦ κατηγορούμενου καί, τελικά, εἰσηγήθηκε τήν παραπομπή τοῦ φακέλλου στό ἀρχεῖο, στρογγυλοκάθησε στό Δικαστήριό καί μάλιστα στήν καθέδρα τοῦ προέδρου. Καί ψήφισε, κατά παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τήν πλήρη δικαίωσή του.

Ἀλυσιδωτές μεθοδεύσεις, πού συνθέτουν ἕνα μπάχαλο. Πράξη ἀνεξήγητης, σκανδαλώδους εὐνοίας, πού δέν ἀναπαύει τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί δέν ἀφήνει πίσω της ἱστορική μνήμη ἱκανή νά ἐξάρει καί νά δικαιώ-

σει τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί τούς ἀσπόνδουλους, «νεήλudes» ὑποτακτικούς του.

4. Καί ἦρθε ἡ τελευταία πρόκληση. Μετά ἀπό ὅλο αὐτό τό μπάχαλο, μετά ἀπό τίς ἀπανωτές, ταχυδακτυλουργικές ἀθωώσεις, μετά ἀπό τό φιάσκο τῆς παραίτησης, πού τράβηξε στή χωματερή τοῦ ἀρχείου τρανταχτές καταγγελίες, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος βρῆκε τό θάρρος, ἢ, σωστότερα, τό θράσος, νά προτείνει τήν ἀνάδειξη τοῦ Κουμαριανοῦ σέ τιτουλάριο Μητροπολίτη «πάλαι ποτέ διαλαμψῆσης Μητροπόλεως». Καί τό πέτυχε, ὅπως ἀκούγεται, μέ τέχνασμα. Ἐκανε τήν πρότασή του, μετά τό τέλος τῆς Συνοδικῆς Συνεδρίασης, κατά τή στιγμή, πού οἱ Συνοδικοί σηκώθηκαν νά φύγουν. Καί δέν ἔθεσε τήν πρότασή του σέ ψηφοφορία. Ἐνας-δυό, προΐδεασμένοι, φώναξαν, «ναί». Οἱ ἄλλοι, αἰφνιδιασμένοι, σιώπησαν. Καί στά πρακτικά τῆς Συνόδου γράφτηκε, πῶς ἡ ἀπόφαση ἦταν ὁμόφωνη.

Τήν κίνηση αὐτή τήν ἔκανε, μέ τή δόλια πρόθεση, νά τόν προτείνει, μετά ἀπό τό ξεθώριασμα τῶν φρικτῶν ἐντυπώσεων, γιά τήν ἀνάδειξή του σέ ἄλλη Μητρόπολη.

Σέ ποιόν Ἱερό Κανόνα στηρίχτηκε ὁ κ. Χριστόδουλος, γιά νά κάνει αὐτή τήν κίνηση; Ποιός Κανόνας δίνει τό δικαίωμα, ὁ παραιτημένος νά γίνεται τιτουλάριος καί, στή συνέχεια ποιμενάρχης ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας; Δυστυχῶς, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἔγιναν σκόνη, κάτω ἀπό τή δυναστική μπότα τοῦ Χριστόδουλου. Κανόνες, γι' αὐτόν εἶναι τά καπρίτσια του καί οἱ ὑποπτες εὐνοιές του πρὸς τή διεφθαρμένη αὐλή του.

Ἡ τελευταία αὐτή κίνησή του ἐγείρει καί ἄλλες ἀπορίες.

Ὁ Κουμαριανός ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του, συνοδευμένη μέ τὴν ὁμολογία, ὅτι, προτείνοντας τὸ Γιοσάκη ὡς γραμματέα Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξέθεσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θά μπορούσε νά καταθέσει στὴ Σύνοδο, ὅτι δέν προσβλήθηκε καί, ἐπομένως, δέν ὑπῆρχε λόγος νά γίνει δεκτὴ ἡ παραίτηση.

Κάνοντας δεκτὴ τὴν παραίτηση, ὁ Χριστόδουλος ἀποδέχτηκε, ὅτι καί μέ μόνη τὴν πρόταση τοῦ Κουμαριανοῦ, ζημιώθηκε καί ἐκτέθηκε στὴ Συνέλευση τῶν Ἱεραρχῶν καί στὴν κοινὴ γνώμη.

Καί, παραδόξως, ἐνῶ ἀποδέχτηκε τὴν ἐνοχὴ τοῦ Κουμαριανοῦ καί εἰσηγήθηκε τὴν ἀποδοχὴ τῆς παραίτησής του, ξαφνικά, κάνει ἀνάστροφη κίνηση καί ἀρχίζει νά μεθοδεύει τὴν ἐπάνοδό του καί μάλιστα ἀνορθόδοξα, σέ μητροπολιτικὸ θρόνο. Ἄραγε τί ἄλλαξε στοῖς μεσοδιάστημα; Πῶς ἀποσβέστηκε ἡ προσβολή; Καί πῶς ξεπλύθηκε ὁ Χριστόδουλος ἀπὸ τὸ στίγμα, ὅτι συμπεριέλαβε στοῖς κύκλωμα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς εὐνοίας του τὸν ἔγκλειστο τοῦ Κορυδαλλοῦ Γιοσάκη;

Ἐρωτήματα, πού δέ θά βροῦν ἀπάντηση, ἂν δέλυθῇ τὸ κομβικὸ πρόβλημα τῆς σχέσης τοῦ Χριστόδουλου μέ τὴ λέξη τῆς διαφθορᾶς.

5. Πρόβλημα καί πρόκληση, γιὰ τοὺς Μητροπολίτες, πού ὡς μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου καί γιὰ τὸ σύνολο τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας εἶναι

ἡ ἀπαίτηση τοῦ Χριστόδουλου, πού ἐκφράστηκε ἤδη, νά προτείνει τὸν Θεόκλητο Κουμαριανό, ὡς ὑποψήφιο γιὰ ἄλλη Μητρόπολη.

Ἀπὸ ὅ,τι ἔδειξαν τὰ πράγματα, ἡ σκηνοθεσία τῆς παραίτησης ἀπέβλεπε στὴν πρόσκαιρη διαφυγὴ ἀπὸ τίς εὐθύνες καί ἀπὸ τίς ποινές τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, γιὰ νά ἐξασφαλιστεῖ ἡ μετακίνησή του σέ ἄλλη Μητρόπολη, στὴν ὁποία δέ θά εἶναι γνωστές οἱ πομπές τοῦ Βόλου καί τῆς Καρδίτσας.

Ἀλλά, σύμφωνα μέ τοὺς Ἱερούς Κανόνες, πού συνοπτικά παρουσιάσαμε, ὁ Μητροπολίτης, πού παραιτήθηκε, δέν ἔχει τὸ δικαίωμα νά καταλάβει ἄλλη μητροπολιτικὴ ἐπαρχία. Δέν εἶναι, οὐτε καὶ, «σχολάζων». Μέ τὴν παραίτησή του χάνει καί τὴν ιδιότητα τοῦ Ἀρχιερέα. Καί δέν μπορεῖ νά τὴν ἐπανακτήσει.

Ἄν αὐριο ἀκούσετε, πῶς ὁ Θεόκλητος Κουμαριανός ἐτοιμάζει τίς ἀποσκευές του, γιὰ νά μεταναστεύσει σέ ἄλλο ποίμνιο, νά γνωρίζετε, ὅτι πραγματοποιεῖται νέο πραξικόπημα, πού θά φέρει τάραχο στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καί νέο εὐτελισμὸ τοῦ διοικητικοῦ Σώματος.

Ὁ ὄγκος τοῦ ὑλικοῦ καί ἡ πολυπλοκότητα τῶν μεθοδεύσεων, μᾶς ἀναγκάζουν νά ἐπιστρέψουμε, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, στοῖς φάκελλο «Θεόκλητος Κουμαριανός» καί νά ἀνασκαλέψουμε καί μερικά ἄλλα στοιχεῖα.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Υπάρχει κανένας Ἕλληνας, πού νά πίστευε τὸ παραμῦθι τοῦ Χριστόδουλου, ὅτι ὀλοκληρώθηκε καί τέλειωσε ἡ κάθαρση στὴν Ἐκκλησία;

Συνέντευξη

Από τις 12 ίσαμε τις 19 Φεβρουαρίου απολαύσαμε την αυτολιβανιστική συνέντευξη του πρώην Μητροπολίτη Πειραιώς Καλλίνικου. Ήταν, όπως την περιμέναμε. Κέντημα στον καμβά της έπαρσης. Αφήγημα με τό γλωσσάρι του Φαρισαίου. Αυτόέπαινος, με πλήρη λησμοσύνη και απώλεια της θεόπνευστης υπόμνησης: «Εγκωμιαζέτω σε ό πέλας και μή τό σόνα στόμα» (Παροιμ. κζ' 2). Από τη συνέντευξη αυτή αποσπούμε τό κομμάτι, τό όποίο ίστορεί τις άφορμές, πού έκαναν τόν τότε Άρχιεπίσκοπο Σεραφείμ νά στραφεί, με σκοτεινές διεργασίες, εναντίον του και νά μεθοδεύσει τήν έξοντωσή του, ύποκινώντας τόν ιεροψάλτη Τούμπα νά καταθέσει, όσα κατάθεσε σέ βάρος του.

«Ερώτηση: Έσείς όμως συγκρουσθήκατε με τόν Σεραφείμ;

Απάντηση: Όποιον πίστευε ότι προέρχεται από όργάνωση δέν ήθελε νά τόν βλέπει. Έδωσα μάχες. Έχω ντοκουμέντα. Οί μάχες μου είναι γραμμένες στό περιοδικό 'Πειραική Έκκλησία'. Γραμμένες οί αντιθέσεις μου στήν 'Ιερارχία γιά τήν καταδίκη τών λεγομένων 'ιερωνυμικών'. Γιά τήν προσπάθεια αποκατάστασέως τους έκανα άγώνες όμηρικούς, τούς όποιους και πλήρωσα, διότι ό Σεραφείμ μέ μίσησε μέχρι θανάτου και, όπως όμολόγησε και έχω μαρτυρίες άξιόπιστων Άρχιερέων, είχε όρκιστεί τήν εκθρόνιση και έξόντωσή μου. Όταν έγέμετο ή δίκη του Θεολόγου του πρώην Λαρίσης ήμουν δικαστής. Πρόεδρος ήταν ό Μεγάρων Βαρθολομαίος. Είδα ότι επρόκειτο περί δίκης σκοπιμότητας ή όποία δέν έγέμετο ούτε μέ κριτήρια αντικειμενικά. Γι αυτό και διεμαρτυρήτην κατ' επανάληψιν και όταν είδα ότι επικρατεί ή άδικία αποχώρησα.

Ερώτηση: Ενθυμείσθε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα;

Απάντηση: Κάναμε θυελλώδεις συζητήσεις. Ό τότε μακαριστός Έδέσσης Χρυσόστομος, έπειδή είχε κάποια ασθένεια και έπαιρνε κάποια χάπια έκοιμάτο συνεχώς και μάλιστα είπα ότι ρέγγει. Και ενώ έκοιμάτο, στίς ψηφο-



φορίες τόν σκούνταγαν και ξυπνούσε και ψήφιζε αυτό πού ήθελε ό πρόεδρος χωρίς νά ξέρει τί ψηφίζει. Τότε λοιπόν έγώ, στό άποκορύφωμα τής άγανακτήσεώς μου γιά τήν έλλειψη αντικειμενικότητας, είπα ότι είναι παρωδία δίκης και έξήλθα του δικαστηρίου. Είπα αποχωρώ. Τήν ίδια ώρα ό Χριστόδουλος, πού ήταν και

αυτός δικαστής, δήλωνε ότι παραμένει αλλά δέν ψηφίζει. Ένώ έγώ είχα τήν τόλμη νά αποκηρύξω τό δικαστήριο. Τήν άλλη ήμέρα στή συνεδρίαση τής 'Ιεράς Συνόδου ό Σεραφείμ είπε: 'Δέν θα πεθάνω αν δέν φάω τόν Πειραιώς'. Τήν ίδια φράση είπε όταν, άργότερα, πέθανε ό Άττικής Δωρόθεος, μέσα στό ιερό.

Ερώτηση: Τότε ξεκίνησε ή ιστορία μέ τόν ιεροψάλτη Τούμπα;

Απάντηση: Τότε μηχανεύεται τήν εναντίον μου σκευωρία μέ τόν ιεροψάλτη. Τήν εποχή εκείνη συνέπεσε νά εκδιώξει ό 'Ιγνάτιος, πού ήταν πρωτοσύγκελλος τής Μητρόπολης Πειραιώς, τόν Τούμπα από ψάλτη τής Άγίας Τριάδος, νά επαναστατήσει ό άνθρωπος και νά είναι σέ βρασμό ψυχής. Τόν πήραν στήν Άρχιεπισκοπή, του ύποσχέθηκαν πολλά πράγματα και κάποιο χέρι πού ξέρω, έγραψε τόν λιβελλον αυτόν εναντίον μου μέ σκοπό τήν εκθρόνισή μου. Τό ότι ήθελε τήν εκθρόνισή μου τότε ό Σεραφείμ, τό κατέθεσε και ό Μητροπολίτης Θηβών 'Ιερόνυμος στίς ανακρίσεις πού έγιναν στή Σύνοδο. Η κατάθεσή του είναι ότι τόν κάλεσε τότε ό Σεραφείμ και του είπε: 'Βρές τρόπο νά εκθρονίσουμε τόν Πειραιώς'.

Αντι-συνέντευξη.

1. Ήσκειωρία δίκης, πού σκηνοθετήθηκε γιά νά έξοντώσει τό μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο, έγινε τόν Ιανουάριο του 1993.

Ή έπιστολή-καταγγελία του ιεροψάλτη Τούμπα, πού στάλθηκε στον τότε Άρχιεπίσκοπο Σεραφείμ, έχει ήμερομηνία 1η Σεπτεμ-

βρίου 1992. Προηγήθηκε, δηλαδή και απέχει τέσσερις ολόκληρους μήνες από τα γεγονότα, πού επικαλείται ο κ. Καλλίνικος ως άφορμές της σκευωρίας του Σεραφείμ έναντιόν του. Άν ή επιστολή ήταν μεταγενέστερη της δίκης, θα μπορούσε να γίνει πιστευτός ο ισχυρισμός Καλλίνικου, ότι ο Σεραφείμ χρησιμοποίησε τον ιεροψάλλη για να τον εκθρονίσει και να τον εξοντώσει. Τώρα...

2. Όπως ιστορείται στο πόρισμα του Μητροπολίτη Έλασσώνος Βασιλείου, ο Σεραφείμ έφερε την καταγγελία Τούμπα στη Διάρκή Ίερά Σύνοδο μέ μεγάλη καθυστέρηση, στις 26 Αυγούστου 1994. Καί, μετά τίς παρατηρήσεις των Συνοδικών και τίς εξηγήσεις του κατηγορούμενου Καλλίνικου, «*ο Μακαριώτατος Πρόεδρος εξέφρασεν την θλίψιν του διά την συμπεριφοράν του κ. Ήλία Τούμπα, απέδοκίμασε τάς παλινωδίας του, έφ' όσον ούτος ένεχείρισεν είς τόν Μακαριώτατον τάς καταγγελίας και προέτεινε τό θέμα να θεωρηθῇ ως λήξαν*».

Άρα, ο Σεραφείμ, κάλυψε τόν Πειραιώς Καλλίνικο, έκλεισε τό θέμα και έστειλε τό φάκελλο στό αρχείο. Τώρα, ύστερα από έντεκα χρόνια, ο Καλλίνικος κατηγορεί τόν Σεραφείμ, ότι εκείνος σκηνοθέτησε την καταγγελία Τούμπα, γιά να τόν εξοντώσει. Μά... δέν τόν εξόντωσε. Μόνο τόν ευεργέτησε.

3. Στο πόρισμα του Έλασσώνος Βασιλείου καταχωρίζεται απόσπασμα της απολογίας του Πειραιώς Καλλίνικου, ένώπιον της Συνόδου του 1994: «*Εν απολύτῳ ήρεμίᾳ ανέγνωσα τά κακοήθη κείμενα και ανέθεσα είς τόν Δικηγόρον -Ποινικολόγον κ. Άλεξ. Κατσαντώνη να ένεργήση να έγχειρισθῇ μήνυσις κατά των συκοφαντών μου και των συνεργατών αὐτῶν...»*».

Αυτά στις 26-8-1994. Άπό τότε πέρασαν 12 χρόνια. Καί ή μήνυση του κ. Καλλίνικου δέν κατατέθηκε. Γιατί; Τό έρώτημα μένει άναπάντητο.

4. Στο ίδιο κείμενο της απολογίας του ο τότε Πειραιώς Καλλίνικος επιρρίπτει σοβαρές ευθύνες στο στενό συνεργάτη του Σεραφείμ

Ίωάννη Χατζηφώτη. Λέει: «*Ο ιεροψάλλης Τούμπα*ς «*κατωνόμασε ως αὐτουργόν τῆς είς βάρος μου έγκληματικής συνωμοσίας τόν κ. Ίω. Χατζηφώτην, ό όποίος και του υπόσχετο ότι θα τόν τοποθετήση ως ψάλλον είς τόν Μητροπολιτικόν Ναόν Ἀθηνῶν και Καθηγητήν είς τό Ὡδεϊόν Ἀθηνῶν. Επίσης ισχυρίσθη ότι Ἐπίσκοπος διέθετε ικανόν ποσόν χρημάτων διά τήν είς βάρος μου σκευωρίαν*».

Τήν άνάμιξη του Χατζηφώτη στην υπόθεση τή μνημονεύει και ο ίδιος ο Τούμπα. «*Κατά τήν επίσκεψή μου στην κατοικία του Σεραφείμ, στο Ψυχικό*», (καταθέτει): «*παρίστατο ο κ. Ίωάννης Χατζηφώτης, ό πνευματικός μου Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόλαος Κατσαφαρόπουλος και ό κ. Στυλιανός Δασκαλάκης, ήδη άποθανῶν*».

Στίς 30 Μαρτίου, όμως, του 2005, ο Ίωάννης Χατζηφώτης προσήλθε στον άνακριτή Βασίλειο και έπλεξε τό εγκώμιο του κ. Καλλίνικου. Κατέθεσε ένόρκως: «*Επί των κατηγοριών έναντίον του Σεβασμιώτατου Πειραιώς δέν γνωρίζω τίποτα άπολύτως και μάλιστα ότι πρόκειται γιά Ίεράρχη αξιόλογο, ούδεμίαν σχέσηιν έχοντα μέ αὐτοῦ του είδους τά λεγόμενα*». Γιά τήν επιστολή δέ του κ. Τούμπα καταθέτει: «*Δέν γνωρίζω και μάλιστα τά άναφερόμενα μου προκαλούν λύπη, διότι δέν φαντάζομαι τόν Σεβασμιώτατον είς αὐτά*».

Παράκληση, τά συμπεράσματα να τά βγάλετε μόνοι σας.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ό Μητροπολίτης

Ἀττικῆς και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὔλων Ἀττικῆς

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X